

Sygn. akt XVI GC 2349/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 stycznia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w W., XVI Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Chała - Małkowska

Protokolant: Daniel Jeżyński

po rozpoznaniu w dniu 20 stycznia 2016r. w W.,

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.**

przeciwko **Towarzystwu (...) Spółce akcyjnej z siedzibą w W.**

o zapłatę kwoty 68.292,39 zł

I. oddala powództwo;

II. zasądza od powoda (...) Spółki akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) Spółki akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 3.617 (trzy tysiące sześćset siedemnaści) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

III. nakazuje zwrócić powodowi (...) Spółce akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. kwotę 25,09 (dwadzieścia pięć 09/100) złotych tytułem niewykorzystanej części zaliczki na wynagrodzenie biegłego, zaksięgowanej pod pozycją (...) z dnia 17marca 2014 roku.

Sygn. akt XVI GC 2349/13

UZASADNIENIE

Pozwem złożonym w dniu 26 września 2013 r. powód (...) Spółka Akcyjna V. (...) (dalej: (...) S.A.) wniósł o zasądzenie od pozwanego Towarzystwa (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. (dalej: (...) S.A.) kwoty 68.292,39 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wskazał, że dochodzona pozwem kwota obejmuje odszkodowanie za szkodę powstałą w pojeździe marki V. o nr rej. (...), do której zapłaty obowiązana jest strona pozwana na podstawie zawartej z powodem umowy ubezpieczenia autocasco. W dniu 07 stycznia 2012 r. kierujący ubezpieczonym u pozwanego pojazdem marki M. o nr rej. (...) zatrzymał się, celem założenia łańcuchów przeciwnieogowych na koła pojazdu. Kierujący zatrzymał się na wzniesieniu w taki sposób, w który uniemożliwił ominięcie pojazdu i stwarzał zagrożenie dla innych uczestników ruchu, przez co jadący za nim pojazd marki V. o nr rej. (...) po zatrzymaniu się i zaciągnięciu obu hamulców przez kierującego zaczął się zsuwać na bok, w wyniku czego przewrócił się do rowu (pozew k. 2-6).

W dniu 03 października 2013 r. tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym pod sygn. akt XVI GNc 6181/13 (nakaz zapłaty k. 57).

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Zarzucił brak wykazania winy kierującego pojazdem marki M. o nr rej. (...). Zaprzeczył, aby pojazd marki M. był wyposażony w niewłaściwe łańcuchy, co miało wpływ na powstanie szkody w pojeździe marki V. o nr rej. (...). Pozwany wskazał jednocześnie na brak adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zsunięciem się pojazdu marki V. o nr rej. (...) a postojem pojazdu marki M. o nr rej. (...). W ocenie pozwanego sam fakt zatrzymania się pojazdu M. o nr rej. (...) w miejscu niepozwalającym na wyminięcie nie uzasadnia przewrócenia się do rowu pojazdu marki V. o nr rej. (...) stojącego za nim. Pozwany podnosił, że prawdopodobną przyczyną powstania szkody w tymże pojeździe był brak wyposażenia w łańcuchy umożliwiające poruszanie się na oblodzonej powierzchni. Na rozprawie w dniu 12 marca 2014 roku (k. 93) oświadczył, iż nie kwestionuje wysokości szkody, a w ogóle podstawę odpowiedzialności pozwanego, w tym brak winy i związku przyczynowego zachowania ubezpieczonego z zaistniałym zdarzeniem. (sprzeciw od nakazu zapłaty k. 65-66v).

W toku procesu strony podtrzymały swoje stanowiska w sprawie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 07 stycznia 2012 r. na trasie z A. do O. w Norwegii doszło do zdarzenia drogowego z udziałem pojazdów ciężarowych marki M. o nr rej. (...) oraz marki V. o nr rej. (...) stanowiącego własność D. i T. S.. Kierujący pojazdem marki M. o nr rej. (...) M. K. w trakcie podjazdu w górę, wskutek pęknięcia łańcucha tylnego prawego koła, zatrzymał się na wzniesieniu o nachyleniu o wartości 8 stopni. M. K. musiał zmienić łańcuchy w kole. Podczas postoju pojazdu marki M. o nr rej. (...), jadący w tą samą stronę pojazd marki V. o nr rej. (...) kierowany przez F. M., nie mógł ominąć stojącego pojazdu. Zatrzymał się na przeciwnym pasie ruchu na wysokości naczepy pojazdu marki M. o nr rej. (...), a następnie wycofał pojazd i również zatrzymał się, ustawiając pojazd do prawej krawędzi jezdni. Po zatrzymaniu pojazdu marki V. o nr rej. (...) pojazd ten, pomimo zaciągnięcia obu hamulców, zaczął zsuwać się na bok po drodze, wskutek czego przewrócił się na bok do rowu. Nawierzchnia drogi była wówczas oblodzona. Oba pojazdy miały na kołach opony zimowe. W trakcie zdarzenia koła pojazdu marki V. o nr rej. (...) nie były wyposażone w łańcuchy przeciwśnieżne na kołach. Na miejsce zdarzenia została wezwana policja, przy czym kierowcy obu pojazdów nie zostali ukarani mandatem karnym (**dowód:** oświadczenie o kolizji k. 7-8, zgłoszenie szkody w pojeździe k. 13-14, zeznania świadka M. K. k. 193-194, zeznania świadka F. M. k. 161-162)

Pojazd marki V. o nr rej. (...) był objęty ochroną ubezpieczeniową w zakresie dobrowolnego ubezpieczenia autocasco przez (...) S.A. Pojazd marki M. o nr rej. (...) objęty był natomiast ochroną ubezpieczeniową w zakresie odpowiedzialności cywilnej przez (...) S.A. (**okoliczności bezsporne, poparte:** polisa (...) nr (...) k. 9, informacja o polisie z bazy (...) k. 10-11, pismo z (...) k. 12, OWU C. k. 15-22).

W Norwegii w okresie od 01 listopada do poniedziałku wielkanocnego (lub w zależności od regionu - od 15 października do 01 maja) poruszające się na drogach pojazdy o ciężarze całkowitym powyżej 3,5 tony, obowiązane są wyposażać koła w opony zimowe, a także do wyposażenia pojazdu muszą dołączyć zestaw łańcuchów tzw. norweskich. Brak powyższych elementów jest karany przez policję norweską mandatem karnym. O nakazie założenia łańcuchów przeciwśnieżnych na koła informuje znak nakazu, a w sytuacji braku takiego znaku o ich montażu decyduje kierowca pojazdu.

W momencie zdarzenia drogowego z dnia 07 stycznia 2012 r. pojazd marki V. o nr rej. (...) nie był przygotowany do warunków atmosferycznych i drogowych panujących w miejscu i w czasie zdarzenia. Szkada w postaci zsunięcia się powyższego pojazdu z drogi do rowu była spowodowana niezłożeniem przez kierującego F. M. łańcuchów na koła pojazdu (**dowód:** opinia biegłego k. 207-211, uzupełniająca opinia biegłego k. 234-236).

Po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego (...) S.A. na podstawie zweryfikowanej kalkulacji naprawy oraz faktur VAT za naprawę pojazdu marki V. o nr rej. (...) przyznało i wypłaciło D. i T. S. odszkodowanie w łącznej wysokości 68.292,39zł netto (**dowód:** wypłata odszkodowania k. 25, decyzja z dnia 08 luty 2012 r. k. 26-27, polecenie przelewu k. 27, kalkulacja naprawy nr (...) k. 23-24v, faktury VAT k. 28-30, wypłata odszkodowania k. 31, decyzja

z dnia 23 kwietnia 2012 r. k. 32, upoważnienie k. 33, polecenie przelewu k. 34, faktura nr (...) k. 37-36, wypłata odszkodowania k. 37, decyzja z dnia 06 czerwca 2012 r. k. 38-38v, potwierdzenie przelewu k. 39).

Pismem datowanym na dzień 07 maja 2013 r. powód (...) S.A. wezwała pozwanego (...) S.A. do zapłaty odszkodowania w kwocie 68.292,39 zł stanowiącej należność regresową. W odpowiedzi na powyższe, decyzją z dnia 04 czerwca 2013 r. pozwany odmówił wypłaty odszkodowania, powołując się na brak związku przyczynowego pomiędzy zdarzeniem z dnia 07 stycznia 2012 r. a ruchem pojazdu marki M. o nr rej. (...) ubezpieczonym w (...) S.A. (**dowód:** wezwanie do zapłaty k. 40-40v, pismo pozwanego z dnia 04 czerwca 2013 r. k. 41-41v).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o niezaprzeczone twierdzenia obu stron, kopię dokumentów dołączonych do akt sprawy, opinie biegłego sądowego A. N., w tym także w oparciu o zeznania świadka M. K. i częściowo o zeznania świadka F. M..

Zgodność z oryginałem wyżej wskazanych kopii dokumentów nie była kwestionowana przez strony. Aczkolwiek złożone dokumenty stanowiły dokumenty prywatne w rozumieniu art. 245 k.p.c., to stosownie do treści art. 233 k.p.c. Sąd, dokonując ich oceny w ramach swobodnej oceny dowodów uznał je za wiarygodne i przydatne dla ustalenia faktycznego a w konsekwencji, poczynił na ich podstawie ustalenia faktyczne. Materialna moc dowodowa dokumentu prywatnego zależy bowiem od jego treści merytorycznej, zaś o materialnej mocy dowodowej dokumentów prywatnych rozstrzyga sąd zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów.

Sąd oddalił wniosek o dopuszczenie dowodu z zeznań świadka D. S. bowiem okoliczności na jakie świadek ten miał zostać dopuszczony były albo bezsporne w sprawie (wysokość szkody, wypłata odszkodowania), albo wymagające wiadomości specjalnych (zakres uszkodzeń pojazdu).

Zeznaniom świadków M. K. oraz F. M. Sąd dał wiarę na okoliczności dotyczące przebiegu zdarzenia, warunków atmosferycznych panujących na drodze (oblodzenia jezdni), braku posiadania przez pojazd marki V. o nr rej. (...), kreowany przez F. M. łańcuchów na kołach. Za niewiarygodne uznał natomiast zeznania F. M. dotyczące posiadania przez kierującego pojazdem marki M. o nr rej. (...) opon tzw. całoroczne a nie zimowych. Twierdzenie to nie pokrywa się z ustaleniami biegłego i Sądu w tym zakresie. Gdyby tak było jak zeznał F. M., kierujący pojazdem M. M. K. został by wówczas ukarany mandatem karnym przez norweską policję. Taka sytuacja nie miała miejsca. Niewiarygodne były również wyjaśnienia, iż w pojeździe marki M. o nr rej. (...) nie było zamontowanych łańcuchów. Ustaleń sprzecznych z powyższym twierdzeniem dokonał biegły, co wnika również z zeznań świadka M. K..

Opinię biegłego A. N. Sąd uznał, za jasną, logiczną, a przez to mogącą stanowić podstawę do dokonania ustaleń faktycznych w sprawie. Biegły ustalił, iż przyczyną zdarzenia z dnia 07 stycznia 2012 r. było nieprzygotowanie pojazdu marki V. do warunków atmosferycznych panujących na drodze przez kierowcę pojazdu F. M.. Wskazał, że brak łańcuchów śniegowych na kołach pojazdu spowodował samoistne zsuniecie się pojazdu do rowu. Kierowca tego pojazdu nie zabezpieczył go właściwie przed tego typu zdarzeniem. Zastrzeżenia do sporządzonej opinii, wniósł powód w piśmie procesowym z dnia 29 kwietnia 2015 roku (224-225). Wnosił o wyjaśnienie przez biegłego przyczyn zatrzymania się pojazdu M., oraz czy te miały związek z przedmiotowym zdarzeniem. Biegły wyjaśnił, iż przyczyny zatrzymania się pojazdu M. nie miały znaczenia dla przebiegu zdarzenia. M. K. zatrzymał pojazd najprawdopodobniej celem założenia łańcuchów na koła bądź też sprawdzenia prawidłowości ich założenia. Powyższe nie miało jednak znaczenia, bowiem pojazd marki V. zsunął się z pobocza bez udziału pojazdu marki M.. Biegły ustalił brak jakiegokolwiek związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem kierowcy pojazdu M. a zsunieniem się pojazdu V. do przydrożnego rowu i doznanych uszkodzeń. Jediną i wyłączną przyczyną zsunienia się do rowu pojazdu V., był jego stan techniczny, w tym brak jego prawidłowego zabezpieczenia przez kierowcę na czas zatrzymania się. Pojazd nie był wyposażony w specjalistyczne łańcuchy, co było bezsporne w sprawie. Żadna ze stron nie złożyła zastrzeżeń do opinii uzupełniającej, stąd wobec braku postawa do kwestionowania jej przez Sąd z urzędu, stała się ona podstawą do ustaleń faktycznych w sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Podstawę roszczenia powoda wobec pozwanego stanowił art. 828 § 1 k.c. w myśl którego „jeżeli nie umówiono się inaczej, z dniem zapłaty odszkodowania przez ubezpieczyciela roszczenie ubezpieczającego przeciwko osobie trzeciej odpowiedzialnej za szkodę przechodzi z mocy prawa na ubezpieczyciela do wysokości zapłaconego odszkodowania. Jeżeli zakład pokrył tylko część szkody, ubezpieczającemu przysługuje co do pozostałej części pierwszeństwo zaspokojenia przed roszczeniem ubezpieczyciela.” W doktrynie wskazuje się, iż z art. 828 k.c. wynika w sposób nie budzący wątpliwości, że uprawnienia regresowe przechodzą na ubezpieczyciela z mocy prawa (ex lege). Jest to tak zwana subrogacja ustawowa (cessio legis), która oznacza przejście na ubezpieczyciela wierzytelności do wysokości dokonanej zapłaty w rozumieniu art. 518 k.c., w stosunku do którego art. 828 k.c. jest przepisem szczególnym (por. H. Ciepła, T. Żyżnowski – glosa do wyroku sądu wojewódzkiego z dnia 25 lutego 1993 r., sygn. akt I Cr 68/93, OSP za 1994 r. z. 2, s. 30). Uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Na powodzie spoczywa obowiązek udowodnienia winy sprawcy szkody (art. 415 k. c.) oraz ciężar wykazania wszystkich przesłanek odpowiedzialności deliktowej tj. zdarzenia, z którym ustawa łączy obowiązek odszkodowawczy, powstania szkody, jej wysokości, jak również związku przyczynowego pomiędzy owym zdarzeniem a zaistniałą szkodą.

W przedmiotowej sprawie roszczenie regresowe skierowane jest do ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej rzekomego sprawcy, który to przyczynił się zdarzenia drogowego z dnia 07 stycznia 2012 r. Zgodnie z art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba na rzecz której została zawarta umowa. Zakres zaś świadczeń ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego reguluje art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 23 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. 2003, nr 123, poz. 1152 z poz. zm). W myśl tego przepisu odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej. Przepis ten odsyła, więc do ogólnych zasad prawa cywilnego.

W niniejszej sprawie bezspornym jest, że doszło do uszkodzenia pojazdu marki V. o nr rej. (...) wskutek zsunienia się tegoż pojazdu z drogi i przewrócenia do rowu. Pozwany jednakże kwestionował swoją odpowiedzialność za powyższą szkodę. Podnosił, iż powód nie wykazał winy kierującego ubezpieczonym u pozwanego pojazdem marki M. o nr rej. (...) i jednocześnie wskazał na brak adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy zsunieniem się pojazdu marki V. o nr rej. (...) a postojem marki M. o nr rej. (...).

W tym miejscu należy powołać treść art. 6 k.c., który ustanawiając zasadę rozkładu ciężaru dowodu, obowiązek dowodzenia faktu nakłada na podmiot, który z tego faktu wywodzi korzystne dla siebie skutki prawne. W aspekcie procesowym zasada rozkładu ciężaru dowodu jest unormowana art. 232 k.p.c., który zobowiązuje strony do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Dowody przedstawione przez strony stanowią materiał dowodowy. Zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważania zebranego materiału. Moc dowodowa oznacza siłę przekonania uzyskaną przez sąd wskutek przeprowadzenia określonych środków dowodowych na potwierdzenie prawdziwości lub nieprawdziwości twierdzeń na temat okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Wiarygodność zaś decyduje o tym, czy określony środek dowodowy, ze względu na jego indywidualne cechy i obiektywne okoliczności, zasługuje na wiarę.

Mając na uwadze, iż podstawę żądania stanowi roszczenie odszkodowawcze, to na powodzie spoczywał ciężar wykazania przesłanek odpowiedzialności: zdarzenia, z którego wynikła szkoda, związku przyczynowego między zdarzeniem a szkodą, a także wielkości szkody. W szczególności z uwagi na zarzutu pozwanego, powód powinien był udowodnić, iż to ubezpieczony przez pozwanego ponosił winę za wystąpienie zdarzenia z dnia 07 stycznia 2012 r., bowiem tylko wykazanie tej okoliczności pozwoliłoby na przyjęcie, iż odpowiedzialność odszkodowawcza pozwanego

w ogóle powstała. W ocenie Sądu powód jednak nie wykazał winy osoby ubezpieczonej u pozwanego za zaistnienie zdarzenia w dniu 07 stycznia 2011 r.

Na okoliczność ustalenia przyczyn, przebiegu oraz sprawcy zdarzenia drogowego z dnia 07 stycznia 2012 r. powód zgłosił wniosek o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego. Jak wynika z pisemnych opinii biegłego A. N. przyczyną zdarzenia było nieprzygotowanie pojazdu marki V. o nr rej. (...) do warunków drogowych i atmosferycznych przez kierowcę F. M.. Sąd dał wiarę ustaleniom biegłego, który wyjaśnił, że do tego mogło się przyczynić szereg okoliczności takich jak stan techniczny pojazdu, brak panowania kierowcy nad pojazdem lub brak należytego zabezpieczenia przez kierowcę tego pojazdu na czas zatrzymania. Niemniej jednak są to kwestie techniczne, za które odpowiada kierujący. Owszem, zatrzymanie pojazdu marki M. było przyczyną zatrzymania się pojazdu marki V., jednakże pojazd ten zatrzymał się bezkolizyjnie (ten fakt z resztą potwierdzał sam świadek F. M.). To jednak w wyniku następných działań kierującego pojazdem V., a więc niezastosowania przez kierującego łańcuchów przeciwpoślizgowych, czy niezłożenia klinów pod koła podczas postoju, doszło do zsunięcia się tego pojazdu do rowu. Kierujący pojazdem V. nie dostosował warunków technicznych pojazdu do sytuacji panującej na drodze. Wiedząc, że warunki atmosferyczne są trudne (obludzona jezdnia), powinien był, bądź to założyć łańcuchy przeciwśnieżne (pomimo braku formalnego nakazu), bądź w inny sposób zabezpieczyć pojazd. Opony zimowe okazały się niewystarczające. Sam fakt zatrzymania pojazdu V. przez kierującego pojazdem marki M. nie miał wpływu na sposób prowadzenia i sposób zatrzymania się pojazdu V.. Co istotne, niezależnie od przyczyn jego zatrzymania się. Zsunięcie do rowu pojazdu V. było wynikiem wyłącznie zachowania kierującego tym pojazdem. Zatem okoliczności, dla których M. K. zatrzymał pojazd, wbrew stanowisku strony powodowej, nie mają znaczenia w sprawie. Powyższe ustalenia pozwalają zatem przyjąć, iż to kierujący pojazdem marki V. o nr rej. (...) jest wyłącznie winnym wystąpienia zdarzenia z dnia 07 stycznia 2012 r. Natomiast zachowaniu kierującego pojazdem marki M. o nr rej. (...) nie można przypisać winy i w żaden sposób nie można uznać, że przyczynił się on do powstania szkody w pojeździe marki V. o nr rej. (...).

Konkludując należy zatem uznać, iż powód – zgodnie z zasadą rozkładu ciężaru dowodu – nie wykazał zasadności dochodzonego roszczenia. Co za tym idzie powództwo podlegało oddaleniu w całości, na podstawie powołanych powyżej przepisów, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono z mocy art. 98 k.p.c. Przepis ten formułuje zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę kosztów niezbędnych i celowych. Zgodnie z treścią tego przepisu strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty procesu. W przedmiotowej sprawie stroną przegrywającą jest strona powodowa, a Sąd nie znalazł podstaw do odstąpienia od tej zasady. Na koszty poniesione przez pozwanego w niniejszej sprawie składają się: wynagrodzenie pełnomocnika będącego radcą prawnym w wysokości 3.600 zł ustalone na podstawie rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. 2013 r., poz. 490 t.j.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17,00 zł.

W pkt III sentencji wyroku Sąd nakazał zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądowi Rejonowego dla m.st. Warszawy w W. kwotę 25,09 zł, orzekając na podstawie art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 90, poz. 594, j.t. ze zm.). Zgodnie z tym przepisem, Sąd z urzędu zwraca stronie różnicę między opłatą pobraną od strony a opłatą należną. Ponieważ pozwana w dniu 17 marca 2014 r. uiściła zaliczkę na wynagrodzenie biegłego w wysokości 800,00 zł (k.97), z której Sąd przyznał biegłemu wynagrodzenie w łącznej kwocie 774,91 zł, należało pozwanemu zwrócić niewykorzystaną część zaliczki w wysokości 25,09 zł. Koszt I opinii pisemnej to 503,69 zł (k. 213), zaś II pisemnej opinii to 271,22 zł (k. 238), łącznie 774,91 zł.

Mając powyższe na uwadze i na podstawie powołanych przepisów prawa, Sąd orzekł jak w sentencji.